

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Maite Carranza i Júlia Prats
Inspirada en una obra publicada a Fiction Express.

© De les il·lustracions: 2022, Sr. Sánchez

© De la traducció: Júlia Prats

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-07-9

Dipòsit legal: M-20886-2022

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: octubre de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Cor d'aram

Maite Carranza i Júlia Prats

Il·lustracions de Sr. Sánchez

jollibre

—Greeeetaaaaaaaaaaaa! Greeeetaaaaaaaaaaaa!
Greeeetaaaaaaaaaaaa!

5

Des del seu amagatall, a la Greta se li va escapar el riure per sota el nas. Si la seva mare hagués aixecat el cap, hauria descobert la seva filla, ajupida al costat de la Lamp, observant-la des de la teulada de casa.

—Greta! Vine!

La Greta, que s'amagava per estalviar-se fregar la cuina després de berenar, va fer com qui sent ploure.

—Potser hauríem de baixar —va suggerir la Lamp un pèl incòmoda.

No li agradava desobeir una adulta, era una ordre primordial.

—Au, Lamp, no siguis torracollons... —va mormolar la Greta picant-li l'ullet amb complicitat.

—Pe-pe-rò hauries d'ajudar la teva ma-ma-mare amb les feines de casa... —va quequejar visiblement confosa.

6 La Greta va posar els ulls en blanc i va esbufegar. Era evident que la Lamp estava processant un conflicte. Havia rebut dues ordres contradictòries i no sabia quina obeir. Això la bloquejava.

—No t'atabalis, Lamp —va fer la Greta, conciliadora—. El teu objectiu com a àngel és protegir-me i assegurar el meu benestar, oi?

La Lamp va assentir amb el cap.

—Aleshores, has de deixar-me fer el que vulgui.

—I si prens mal? —va dubtar la Lamp.

—Per això ets a prop meu, perquè no em passi res.

—Suposo —va accedir-hi sense gaire convenciment.

—És clar que sí, ets la meva amiga, i això és el que fan els amics.

La Lamp va dibuixar un gran somriure.

—Ets la meva millor amiga, Greta.

La Greta li va tornar el somriure. El somriure de la Lamp era contagiós, tan ampli i sincer que gairebé semblava real.

—Són les cinc en punt! Les quatre a Canàries!

7

La Greta va fer un bot. El crit mecànic de la Lamp sempre l'enxampava per sorpresa, no suportava que cantés cada hora com si fos el campanar de l'església. Havia intentat desactivar aquella funció tan empipadora, però era impossible. Els nous models, afortunadament, ja no la incloïen.

La Greta va sospirar i va assumir que la seva aventura havia finalitzat.

—Molt bé, gràcies per recordar-me que he de fer els deures. Baixem?

La Lamp va assentir satisfeta.

—Anglès: pàgina dotze; Socials: treball sobre els gats domèstics —va recordar amb veu monòtona.

La Greta va baixar per la trapa del terrat d'un salt i va esperar que la seva amiga la seguís, però la Lamp s'havia quedat immòbil, amb la mirada perduda en l'horitzó.

—Lamp? Baixes o què? —va cridar, impacient.

La Lamp va respondre amb dificultat, semblava marejada.

8 —Sí. Éeees eee el méees adieeeeeent...

Tot seguit, va sonar un grinyol metàl·lic i va quedar totalment paralitzada.

—Merda! Ara no, Lamp!

Però sí.

La Greta va maleir la seva sort en silenci. No servia de res lamentar-se, ningú la sentiria.

Amb moltíssim esforç va aconseguir arrossegar el cos metàl·lic del seu àngel i fer-lo lliscar per la trapa, però va tenir la mala sort d'ensopegar i perdre l'equilibri. La Lamp li va caure damunt amb tot el seu pes de ferralla morta.

Un, dos, tres..., va comptar en silenci mentre movia lentament braços i cames i empenyia el seu robot cap a un costat. Afortunadament,

no s'havia trencat res, malgrat que li feia mal tot el cos i s'havia masegat el colze esquerre.

Es va aixecar amb penes i treballs, va agafar la seva amiga pels canells i la va arrossegar per terra, intentant no fer soroll, fins a la seva habitació. Un cop dins, li va aixecar la samarreta, li va palpar l'esquena a la recerca de la ranura, va connectar el cable del carregador de la bateria i va esperar que recuperés el coneixement.

9

—És el més adient —va dir la Lamp, seriosa, tan aviat com va obrir els ulls.

La Greta no va respondre. Ja sabia que la Lamp no en tenia la culpa, ho sabia... i, malgrat saber-ho, la treia de polleguera la poca autonomia de la seva bateria i les seves cagades. Mai podia fer plans amb ella.

Quan els seus pares la van comprar en una botiga de segona mà, anys enrere, li va semblar que la Lamp era el millor àngel del món. En aquells moments ja era un model antic, però no li va importar. Tenia totes les funcions necessàries i semblava tan simpàtica, tan

afectuosa, tan comprensiva... Ara, els nous models d'àngel oferien moltes més funcions, un munt d'aplicacions i moltíssima més autonomia. La Lamp havia quedat obsoleta. Tots els seus companys de classe havien canviat d'àngel, però els pares de la Greta no s'ho podien permetre. Així doncs, de moment, li agradés o no, s'havia de conformar amb la vella i antiquada Lamp.

La Greta va clavar els colzes a la taula de l'escriptori i va obrir el quadern de deures d'Anglès. 11

La Lamp va llegir l'exercici en veu alta, amb una pronunciació britànica d'allò més pomposa.

—*Where is the cat?*, traduït: «on és el gat?».

La Greta es pixava de riure, ella mateixa havia modificat el programa per sentir parlar la Lamp com si fos un lord anglès; no tenia preu.

—*The cat is the table* —va continuar la Lamp en el seu perfecte anglès—. Traduït: «el gat és la taula».

—No, no —la va corregir—. Fixa-t'hi, Lamp.

Va assenyalar el dibuix que acompanyava l'exercici, un gat obès dormint damunt d'una

taula. La Lamp la va mirar confosa, no semblava entendre-ho.

—El gat és la taula —va repetir contrariada.

La Greta va fer un esbufec mentre li ensenyava la llista de preposicions en anglès que acompanyava l'exercici.

12 —Nooo. Hem de triar la preposició correcta en anglès: **on**, **in**, **under**, **next to...**, és a dir: **sobre**, **dins**, **sota**, **al costat...**

—Ah! Aleshores: *The cat is in the table.*

—*The cat is in the table* —va escriure la Greta confiant en la saviesa del seu àngel.

—Següent —la va apressar la Lamp, riallera.

—Un moment... *The cat is in the table* vol dir «el gat és **dins** de la taula».

—Sí —va ratificar la Lamp—. Següent.

—No, no! El gat no és dins de la taula, és damunt la taula. És a dir, *the cat is on the table.*

—No es pot saber —va dir la Lamp, convençuda.

—Com que no es pot saber? És damunt la taula, evidentment.

La Lamp va agafar el quadern i se'l va acostar a la cara per veure'l millor.

—No està clar, podria ser damunt la taula o dins la taula.

14 —Com vols que estigui dins la taula, Lamp?
No es pot estar dins d'una taula! —va protestar la Greta.

La Lamp, pensívola, va aixecar les celles.

—Si es trenca sí —va observar—. El gat està molt gras.

La Greta va posar els ulls en blanc.

—Posaré **on** —va decidir, ignorant la Lamp—. *The cat is on the table*, «el gat és **damunt** la taula».

—Com vulguis, les dues estan bé.

—No! Les dues no poden estar bé, només hi ha una resposta correcta, així és com funciona. Ho entens?

—Tot depèn de la taula i del gat —va insistir-hi la Lamp.

La Greta era a punt de perdre els papers quan va sonar el seu telèfon mòbil.

—Què fas? —li va preguntar directament l'Artur, sense saludar-la.

L'Artur era el seu únic amic de l'escola. Un noi sense males ni bones intencions. De fet, la Greta sospitava que l'Artur era el seu amic per pura mandra, perquè ella era la companya de classe que vivia més a prop de casa seva. Si bé no podia assegurar amb certesa que l'Artur fos el seu amic, tampoc podia negar-ho. Fos com fos, l'amistat era una cosa inexplicable.

—Faig els deures d'Anglès —es va queixar la Greta.

—El Brutus ja els ha fet per mi, ara anem al parc. Baixes?

El Brutus era el seu àngel HQP33651-Z, un model molt més modern que la Lamp. L'Artur sempre va voler tenir un gos perillós que espantés els seus veïns i dir-li Brutus, però el seu pare era al·lèrgic al pèl de gos i va haver de conformar-se a anomenar Brutus el seu àngel HQ.

El Brutus era tot el contrari al que el seu nom suggeria: educat, respectuós, amable i solidari, i això fotia força l'Artur. Malgrat tot, el vestia amb roba negra i li feia lluir un collar de punxes, com si fos un pit bull. Si algú s'hi acostava l'avisava que mossegava i si aconseguia espantar-lo s'estarrufava una mica. Fins que el Brutus es disculpava amablement i l'encanteri s'esvaïa.

—Acabem de començar, encara me'n queden un munt.

—Quin pal! —va observar l'Artur—. Deixa que els faci la Lamp i vine tu al parc.

La Greta va fer espetegar la llengua.

—No diguis bestieses, si els fa la Lamp suspenc segur.

—Doncs sí, la Lamp és un desastre.

La Greta va callar. Una cosa era que ho pensés ella i una altra que l'Artur, suposadament el seu amic, ho digués en veu alta.

Era injust que els àngels dels seus companys de classe els fessin els deures mentre ella es

deixava la vida estudiant amb un ull mentre amb l'altre ull controlava que la Lamp no la fes grossa.

—D'acord, trucaré a l'Edu —va concloure l'Artur, pràctic.

L'Edu era un altre noi de la seva classe, el següent en la llista de proximitat a casa de l'Artur. Així de fràgil era la seva amistat. La Greta estava convençuda que si algun dia canviava de barri la seva intimitat amb l'Artur es dissoldria en la distància. Va penjar el telèfon i va arribar a l'amarga conclusió que estava més sola que un mussol.

O potser no, tenia la Lamp.

—Ja he acabat! —va cridar la Lamp, contentíssima—. Anem a jugar?

—Has acabat el què?

—Els deures d'Anglès. He emplenat tots els buits.

La Greta va agafar el quadern i va constatar horroritzada que la Lamp deia la veritat, havia emplenat els espais buits de l'exercici amb

paraules, això sí, però sense tenir en compte les que hi havia a la llista. El resultat era esperpèntic. «El cotxe és **a favor** de la carretera», «La cullera està **enfadada amb** el calaix» o «L'ocell és **millor que** la finestra». La Greta no va poder continuar llegint, es va desesperar.

El món era tan injust!